

# PREDEN ZASPIŠ, PRIDE ŽGOČA BOLEČINA

Pravzaprav ne gre za to, da nekako boli. Gre za to, da veš, da bo vse to minilo. Da bo tvoj nesrečen trenutek, poln žalosti, izpuhtel z jutranjo zoro. Edina sila človeka, ki ima za seboj težko življenje, je upanje, da njegov srečni trenutek sledi. Da prihaja. Kmalu. Pa vendarle se zdi, da je zanj ta srečni trenutek že celo življenje v zamiku. Pogoltnem debel in solzav cmok, ki se mi je zaradi pretiranega joka naredil v grlu. Čeprav se človek trudi živeti po načelih: »just let it go«, »namaste« in »you are exactly where u are supposed to be right now«, pa nekako ne zmore in morda tudi ne more doumeti smisla svojega trpljenja. Vsak na svoj način prikriva boleče rane. Jaz sem si rekla, da moram prikriti čustva, ki bi morala biti že zdavnaj nekako pozabljena. A tokrat gre za drugačno vrsto bolečine. V stanju in skupku hkrati že prežvečene stare bolečine, s ščepcem nove, se zdi življenje čudovita in melanholična igra. Z dobro grafiko. Odličnimi idejami različnih identitet. Narodnosti. Vere. Človek se nauči igrati. V veliki meri samega sebe in nato to, kar drugi pričakujejo od njega. Njegov igravec. Master. Ali pa gre morda v obratnem vrstnem redu – najprej se naučimo tistega, kar drugi želijo od nas in nato samega sebe. Seveda. Tako mora biti. V nasprotnem primeru človek ne bi vedel, kako se obraniti boleče, žgoče bolečine v srcu. To je pridobil z igro, preko drugih. Z drugimi. V drugih. Na njih. Pod njimi. Za hrbtom, med smehom, pod mostovi. Ob rekah, hladnih pivih. Vročih poletjih. Tega nikdar in nikakor človek sam od sebe ne bi znal igrati. Bil bi preveč nag. Preveč slečen za surova dejstva in dobro grafiko, ki zajema tudi dobre in sofisticirane okuse. Jaaap. Ob naučenih spoznanjih, obrambnih mehanizmih, ki si jih uspešno pridobivamo v življenju, pa se zgodi paradoks. Preden zaspiš, pride žgoča bolečina, ki ti je dobro poznana, pride v oblikah solz. Tokrat pravzaprav ne veš, čemu solze in dramatičnost. Ne veš. Ne želiš priznati, da je življenje z dobro grafiko (tudi v okusih) nepravilno. Hladno. Odkar vem zase, je bil moj lik ustvarjen z veliko luknjo v duši. Tak je občutek. Manjkanje. Fak. Čemu sem se rodila, če mi je bilo usojeno imeti praznino v sebi? V svetu z dobro grafiko (tudi v okusih). Čemu sem morala priti na ta svet z občutkom praznine in hkrati okušati neopisljive vzorce občutkov, ki so na voljo v vsakem kotu tega okroglega sveta? Fak.

Po joku in pekočih očeh se povzpnem ob vznožje postelje. Človek deluje vedno znova enako, ker si želi razliko. Enako v različnih pogojih. Preizkuša pravila igre do onemoglosti, z enakimi kompetencami. Dobro srce v mračni ulici. Dobro srce na seks aplikacijah. Dobro srce v domu ostarelih. Dobro srce do čemernega mimoidočega. Dobro srce do neznanca, ki je podoben tvojemu agresivnemu bivšemu fantu. Dobro srce do brezdomcev. Dobro srce. Do. Vseh. In. Vsakogar. Ne odneha ne dobro srce in ne človek, ki ga nosi. Misli si, da je to edini način, s katerim bi lahko odprl vsa vrata na tej okrogli zemlji, ne glede na dobre ter slabe izkušnje.

Tako pač je. V prejšnji miselnosti bi na tej točki vstala, se po stopnicah sprehodila navzdol do kuhinje ter si prižgala cigareto. Ob tem bi prazno strmela v telefon, brskala po spominu in hlastala za črnimi črkami na belem listu papirja. Nesmiselno. Vse to samo zaradi dejstva, ker naj bi pisatelji kadili, ker naj bi imeli tragično preteklost, ker naj bi ... vse to bi. V prejšnji miselnosti.



Tokrat pa ostajam naslonjena na vznožje postelje, utrujena od truda, od miselnosti »just let it go« ter od čakanja na svoj srečni trenutek. Slednjih je bilo absolutno premalo, da bi lahko moje življenje ocenila kot ... solidno? Na pol solidno? Solidno s priokusom sladkosti. Sol. Na rane. Fak.

Zavem se, da je jokanje pomagalo in da sem sedaj ponovno pripravljena slediti načinu: »life is good«.

Če dobro pomislim, sem vedno obsojala življenje. Slednje naj bi bilo kot nekakšna fluidna masa, z liki, drevesi, izpušnimi plini. Vendar dejstvo je, da življenje ni zaradi življenja samega, takšno pač je. Življenje, tako kot je, je tako zaradi nas. Mene, moje mame, ljudi, ki so nekoč bili del mojega življenja. Ljudi, ki še prihajajo, in tistih, ki so v fazi odhajanja. Hkrati pa v nas obstajajo tisti, ki so že zdavnaj odšli.

Bec